

som Europarådets Parlamentariske Forsamling, hvor man kan rejse den slags sager, og hvor man uden om det almindelige regeringsdiplomati osv. kan tage den slags sager på tværs af landegrænser.

Vi har jo selv sammen med andre her i Folketingssalen forsøgt at rejse debatten, men der er mange udenrigspolitiske hensyn, som skal tages, hvilket gør, at en regering måske ikke altid gør det, som den inderst inde havde mest lyst til. Der er det godt, at man har et organ som f.eks. Europarådets Parlamentariske Forsamling, hvor parlamentarikere kan mødes på tværs og uafhængigt af regeringerne og deres diplomatiske hensyn kan tage debatten og kan få sat fokus på, at der også i gamle velrenommerede lande foregår menneskerettighedskrænkelser.

Og for dem, der stadig måtte tro, at CIA-sagen er et stort røgslør, behøver man jo bare at kigge over Sundet til den veldokumenterede episode, der har været i Sverige, hvor en afvist asylansøger blev udleveret og udsat for en stærkt nedværdigende behandling, hvad der efterfølgende også har ført til stor kritik i Sverige.

Så der var bestemt noget at komme efter i den sag, og det er endnu et eksempel på, at det nytter noget med Europarådets virke.

Så handler en af de løbende diskussioner, som vi også har her i Folketinget, meget om samarbejdet eller overlappet med EU. Jeg synes, at man må sørge for en fornuftig arbejdsdeling, og Det Radikale Venstre er ikke begejstret for, at man ikke har gjort det stykke arbejde bedre i forbindelse med oprettelsen af EU-Agenturet for Grundlæggende Rettigheder.

Kl. 14.55

Men jeg vil godt sige her, at det for os er vigtigt, at arbejdet med menneskerettigheder oprioriteres alle steder. Det er godt, rigtigt og vigtigt, at det sker. Men selvfølgelig var det bedre, om man, hvilket vi også foreslog sidste år, samlede alle disse aktiviteter i Strasbourg; oprioriterede de organer i Europarådet, som bestemt har brug for det, og så samlede kræfterne og lod de EU-agenturer, der skulle arbejde med de samme emner, ligge i Strasbourg og på den måde sikre den fornødne synergi.

Men jeg har lyst til lige at rejse en enkelt historisk detalje, som er kommet mig for øje, siden vi sidst har debatteret det her. I forbindelse med, at Danmark tiltrådte Europarådet i sin tid, var det faktisk sådan, at man så en meget direkte sammenhæng mellem et stadig øget og tættere samarbejde og med et spirende Fællesmarked.

Derfor kan man sige, at den diskussion, vi nogle gange har, om, at det enten er EU eller Europarådet, måske i virkeligheden ikke hænger helt så godt sammen. Hvis man kigger på det gennem historiske briller, så er der faktisk noget, der tyder på, at vi i Danmark helt fra starten har tænkt ganske grundigt over, at Europarådet og et snævrere samarbejde blandt visse lande i EU sagtens kunne fungere. Men det kræver selvfølgelig, at man hele tiden er opmærksom på at tilrettelægge arbejdet rigtigt, og der synes vi også, at der er plads til forbedringer i forhold til EU-Agenturet for Grundlæggende Rettigheder.

Det er klart, at selv om vi synes, at arbejdet i Europarådets Parlamentariske Forsamling er meget vigtigt og godt, så er Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol den helt centrale institution for Europarådet. Jeg kan ikke tilføje så meget til det, der jo er bred enighed om her, nemlig at det er helt utilstrækkelige tilstande, vi har. Vi er nødt til at have de effektiviseringer, og vi er nødt til at have Rusland overbevist om, at de skal ratificere Protokol 14, så vi kan komme videre og sikre, at ventetiden kommer ned.

For det er helt fundamentalt, at hvis menneskerettighederne skal gælde for borgere, ikke for stater og ikke for noget, man selv må håndtere, men hvis der skal være den grundlæggende retssikkerhed, det er, at borgere kan henvende sig til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, så kan det ikke nytte noget, at der som nu er 90.000 sager, der venter. Så er man nødt til at have bragt det ned, hvad der heldigvis også er enighed om.

Så er der vores interne diskussioner, når Europarådets organer på det ene eller det andet tidspunkt gæster Danmark og forsøger at udføre arbejdet her. Vi har ved utallige lejligheder diskuteret rollen for menneskerettighedskommissæren. Der er nu kommet en ny kommissær, og jeg håber, at den kommissær vil følge i sporet fra den gamle i den forstand, at man ikke skal lade sig kyse af, at vi har en regering, der tager meget dårligt imod kritik fra internationalt hold. Det skal man ikke lade sig kyse af, og man skal ikke der forsøge at gå diplomatiets ærinde og prøve at se, om det går, og sige: Det var ikke så godt, vi blev vist også grundigt uenige sidst. Den frygt synes jeg man kunne have, når man hørte noget af det, som den delegation, der var på besøg, ytrede.

Jeg synes, det er vigtigt, at Europarådets organer optræder fuldstændig uafhængigt for at bevare troværdigheden og derfor kritiserer, når